

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/117/2024
Identifikačné číslo spisu:	5714216067
Dátum vydania rozhodnutia:	21.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5714216067.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu mesta Kremnica, Kremnica, Štefánikovo námestie 1/1, IČO: 00 320 781, zastúpeného advokátkou JUDr. Jankou Vasilovou, Humenné, Kudlovská 1, proti žalovanému Vojenské lesy a majetky SR, štátny podnik, Pliešovce, Lesnícka 23, IČO: 31 577 920, zastúpenému advokátom JUDr. Milošom Barbušom, Bratislava, Štúrova 13, o vydanie nehnuteľností, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21C/208/2014, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2023 sp. zn. 8Co/190/2022, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 31. októbra 2017 č. k. 21C/208/2014-1664 I. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu; II. Slovenskej republike priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení konštatoval, že rozsudkom z 19. mája 2016 č. k. 21C/208/2014-1544 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného vydania pozemkov v katastrálnom území W., bližšie špecifikovaných v žalobe. Zároveň rozhodol o trovách konania vrátane trov konania, ktoré vznikli v tomto konaní štátu tak, že o nich bude rozhodnuté osobitne vzhľadom na zložitosť sporu. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10. októbra 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/290/2016-1636 zo dňa 23. augusta 2017. Následne prvoinštančný súd rozhodol o trovách konania podľa § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), pričom vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu strán vo veci. V konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Ďalej poukázal na to, že v konaní vznikli trovy aj Slovenskej republike, a to z dôvodu vyplatenia časti znaleckej odmeny ustanovenému znalcovi zo štátnych prostriedkov. Keďže v danom prípade mal plný úspech vo veci žalovaný, súd prvej inštancie priznal štátu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 29. júna 2023 sp. zn. 8Co/190/2022 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Zároveň žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu o nároku na náhradu trov konania. Na doplnenie správnosti uviedol, že prvoinštančný súd správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Poukázal na plný úspech žalovaného, resp. neúspech žalobcu aj čo sa týka náhrady trov štátu, ktoré mu vznikli v konaní v súvislosti so znaleckým dokazovaním. Odvolací súd dodal, že prvoinštančný súd rozsudkom č. k. 21C/208/2014-1544 zo dňa 19. mája 2016 právoplatne žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 8Cdo/39/2018-1793 z 23. februára 2022 (právoplatné 04. apríla 2022) dovolanie zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Odvolací súd vychádzal zo zásady úspechu; konštatoval, že ustanovenie § 257 CSP možno použiť len pri splnení podmienok na priznanie náhrady trov konania a ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré musia byť výnimočné. V danom prípade podľa zásady úspechu vo veci patril nárok na náhradu trov žalovanému. Skutočnosť, že žalovaný mohol spor ukončiť už v novembri 2015, nepredstavovala dôvod hodný osobitného zreteľa; žalobca mohol sám využiť svoje dispozičné právo a žalobu vziať späť. Odvolací súd rovnako potvrdil aj rozhodnutie o trovách štátu za znalecké dokazovanie, ktoré bolo nevyhnutné na preukázanie tvrdení strán, a preto povinnosť ich úhrady voči štátu správne zaťažila neúspešnú stranu sporu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd zaťažil konanie vadou podľa cit. ustanovenia, keď svojím procesným postupom znemožnil, aby mohol plnohodnotne uplatniť svoje procesné práva, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces. Odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, ktoré rozporoval v odvolaní proti výroku o trovách konania, ani náležite neodôvodnil, prečo ich považoval za bezvýznamné alebo irelevantné. Konkrétne namietal, že súdy nezhodnotili výnimočnosť veci z hľadiska aplikácie § 257 CSP - spor sa týkal zložitej a v praxi neriešenej právnej otázky spätnej aplikácie novely č. 147/1995 Z. z., pričom aj dovolací súd mal pochybnosti o jej ústavnosti a vec predložil Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Žalobca vzhľadom na tieto okolnosti nemohol predvídať svoj neúspech v merite veci. Odvolací súd podľa dovolateľa opomenul vyhodnotiť aj procesné správanie žalovaného - jeho zásadnú zmenu právnej argumentácie až v roku 2015, predchádzajúce opakované odročovania a podávanie rozsiahlych podaní tesne pred pojednávaniami. Tieto okolnosti mohli podľa žalobcu predstavovať dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov podľa § 257 CSP, no odvolací súd sa nimi nezaoberal. Dovolateľ tiež namietal, že súdy bez dostatočného zdôvodnenia priznali štátu náhradu trov za znalecké dokazovanie, ktoré bolo nariadené bez návrhu strán a nebolo vo veci použité, čo považoval za nehospodárne a neúčelné. Podľa žalobcu je odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu strohé, bez reakcie na podstatné námietky a vnútorné rozporné, najmä v časti, kde súd uviedol, že žalobca mohol žalobu vziať späť, ak predpokladal svoj neúspech - napriek tomu, že počas celého konania vytrvalo argumentoval neprípustnosťou retroaktivity a v tomto názore sa s ním stotožnil aj dovolací súd pri podaní návrhu na Ústavný súd Slovenskej republiky. Takýto postup považoval za arbitrárny a nepreskúmateľný. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie odmietnuť; uviedol, že odvolací súd sa riadne zaoberal možnosťou aplikácie § 257 CSP a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nie sú splnené predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia. Od samého začiatku sporu popieral žalobcom uplatnený nárok. Žalobca nesie zodpovednosť za dĺžku súdneho sporu, keďže žalobu podal na základe zákonného ustanovenia, ktoré v čase podania žaloby už neplatilo. V tejto súvislosti podotkol, že zmenu právnej úpravy by bolo možné považovať za dôvod osobitného zreteľa, a však nie za situácie, kedy už v čase podania žaloby platila „nová“ už zmenená právna úprava.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424

CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nezohľadnenie všetkých relevantných skutočností a nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

8. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. Ústavný súd už v uznesení č. k. I. ÚS 387/2019-26 zo 17. septembra 2019 poukázal na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil, že podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

10. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval aj dovolací súd v uznesení Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2021 sp. zn. IVObd/2/2021: „Rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým dovolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania“. Obdobný názor vyslovil aj v ďalších svojich rozhodnutiach (4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021).

11. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu

zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. V danej veci dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spĺňa zákonom vyžadované náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia má predpísanú formálnu štruktúru a obsahuje logické a zrozumiteľné prepojenie medzi zisteným skutkovým stavom, použitou právnou argumentáciou a prijatým záverom. Jednotlivé časti odôvodnenia na seba vecne nadväzujú, čím je zabezpečená jeho koherencia a interpretačná presvedčivosť. Argumentačné východiská, ako aj závery odvolacieho súdu sú racionálne, konzistentné a vnútorne logické, pričom sú formulované spôsobom, ktorý je zrozumiteľný odbornej aj laickej verejnosti.

15.1. Z jeho odôvodnenia je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah odvolací súd vychádzal. Ten preskúmal rozhodnutie prvoinštančného súdu aj priebeh konania, stotožnil sa s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie a doplnil ich vlastným hodnotením. Konkrétne uviedol, že súd prvej inštancie správne aplikoval § 255 ods. 1 CSP, keďže žalovaný mal v spore plný úspech, a vysvetlil, prečo nepovažuje za splnené podmienky na aplikáciu § 257 CSP. Žalobcom uvádzané skutočnosti - najmä možnosť žalovaného ukončiť spor zamietnutím žaloby už v novembri 2015 - nevyhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa, keďže žalobca mohol svoje dispozičné právo využiť sám. Odvolací súd sa zaoberal aj námietkou proti priznaniu náhrady trov štátu za znalecké dokazovanie, a po preskúmaní spisu uviedol, že toto dokazovanie bolo nevyhnutné na preukázanie tvrdení strán, a preto bola jeho náhrada priznaná oprávnene.

15.2. Z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom, ktorý by zakladal procesnú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie sa vysporiadalo s rozhodujúcimi odvolacími námietkami, je vecne prepojené so skutkovými zisteniami a z právnych záverov je zrejmé, ako a z akých dôvodov súd rozhodol. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je vysvetlený dostatočne a jeho odôvodnenie obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti podľa § 393 CSP. Hoci je odôvodnenie odvolacieho súdu strohé, takáto miera stručnosti je v rozhodovaní o trovách konania pomerne bežná, keďže spravidla ide o jednoduché procesné rozhodnutie nadväzujúce na už právoplatne skončené konanie vo veci samej, ktoré v zásade nevyžaduje rozsiahlu právnú argumentáciu.

15.3. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Dovolací súd nezistil ani prípadnú svojvôľu odvolacieho súdu pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP.

16.1. Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 01. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Trovy vynaložené účastníkom konania (sporovou stranou) v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelne vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má účastník (sporová strana) nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (viď. II. ÚS 78/03, III. ÚS 481/2015, IV. ÚS 83/2018).

16.2. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

16.3. V preskúmvanej veci dovolací súd nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu pri posudzovaní existencie výnimočných okolností, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad alebo závery boli svojvoľné, zjavne neodôvodnené alebo že by odôvodnenie rozhodnutia bolo zmätočné. Z

odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že odvolací súd zvažoval splnenie podmienok pre aplikáciu § 257 CSP v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou a výslovne uviedol, že žalobcom tvrdené skutočnosti - možnosť žalovaného ukončiť spor zamietnutím žaloby už v novembri 2015 - nepovažuje za dôvod hodný osobitného zreteľa, keďže žalobca mohol svoje dispozičné právo využiť sám. Námietky dovolateľa, že súdy nezhodnotili výnimočnosť veci z pohľadu komplikovanej právnej otázky spätnej aplikácie novely zákona č. 147/1995 Z. z., ani fakt, že aj dovolací súd mal pochybnosti o jej ústavnosti a predložil vec Ústavnému súdu Slovenskej republiky, nemožno považovať za významné z pohľadu § 420 písm. f) CSP. Hoci táto okolnosť vyjadruje náročnosť právneho problému riešeného v rámci merita veci, sama osebe nepredstavuje mimoriadnu procesnú situáciu, ktorá by odôvodňovala odklon od zásady úspechu v spore. Nie každá právna neistota alebo odlišný právny názor súdu v inom štádiu konania zakladá dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov úspešnej strane. Dovolateľ poukazoval na procesné správanie žalovaného - zmenu právnej argumentácie až v roku 2015, opakované odročovania či podávanie rozsiahlych podaní tesne pred pojednávaniami; k tomu dovolací súd uvádza, že prispôbenie argumentácie priebehu sporu je legitímnou súčasťou procesnej obrany strany sporu a samo osebe nepredstavuje okolnosť, ktorá by bola spôsobilá založiť dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Zodpovednosť za dĺžku sporu a procesnú stratégiu znáša každá zo strán, pričom v danom prípade odvolací súd logicky vychádzal z toho, že neúspech žalobcu bol výsledkom jeho vlastného procesného rozhodnutia podať a zotrvať na žalobe vychádzajúcej z právnej úpravy, ktorá už nebola účinná. Hoci je odôvodnenie odvolacieho súdu pomerne stručné, v konečnom dôsledku ho nemožno považovať za svojvoľné. Z jeho obsahu je zjavné, že sa zaoberal splnením podmienok § 257 CSP, uviedol dôvody, pre ktoré ich nepovažoval za naplnené, a svoje závery oprel o skutkové zistenia aj právnu argumentáciu. Samotný nesúhlas žalobcu s právnym názorom odvolacieho súdu alebo jeho presvedčenie, že súd mal jeho námietky vyhodnotiť inak, nezakladá procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené preto dospel k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu, ktorý konal v zmysle ustanovení a zásad Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.